

Reactie Branches Gespecialiseerde Zorg voor Jeugd (BGZJ) op wetsvoorstel woonplaatsbeginsel

Redactionele suggestie vooraf

Is het mogelijk dat na de inleiding eerst het onderdeel artikelsgewijs wordt opgenomen en daarna de achtergrondinformatie/aanleiding tot aanpassing (eventueel in een bijlage)? De artikelen zijn belangrijker voor de wet en de toekomst. Nu kan de indruk ontstaan dat de auteur bang is dat men niet is overtuigd van het belang van de wijziging.

Algemeen

De hoofdlijn van de reactie is positief omdat de verwachting is dat op lange termijn de administratieve lasten verminderen en er een stimulans is voor gemeenten om preventie en jeugdhulp dichtbij huis verder te ontwikkelen. Echter als gevolg van de invoering worden extra administratieve lasten verwacht, met name voor aanbieders en gecertificeerde instellingen die jeugdzorg bieden aan jeugdigen die reeds langdurig uit huis zijn geplaatst en natuurlijk voor de gemeenten die voor deze jeugdigen verantwoordelijk zijn en worden. Van belang is dat deze partijen voldoende worden gefaciliteerd bij de invoering van het wetsvoorstel en de voorbereiding ervan en dat adequate hulpmiddelen daarvoor worden ontwikkeld en landelijke afspraken worden gemaakt.

Wij willen erop wijzen dat zorgaanbieders op grond van de Wgbo (toestemming voor behandeling) het gezag moeten vaststellen en daartoe het gezagsregister (via de rechtbank) zullen moeten blijven raadplegen.

Naast een aantal punten in relatie tot het wetsvoorstel zijn de kanttekeningen bij het wetsvoorstel met name gerelateerd aan de invoering ervan. In deze reactie zijn daarom opgenomen:

- A. de inhoudelijke punten ten aanzien van het wetsvoorstel en
- B. kanttekeningen en randvoorwaarden voor de invoering.

Ad A) Inhoudelijke punten wetsvoorstel

Oorspronkelijke woongemeente bij verblijf ook verantwoordelijk voor ambulante jeugdhulp?

Uit artikel A, de nieuwe omschrijving van 'woonplaats' blijkt onder sub 2 dat bij 'verblijf' de oorspronkelijke woongemeente verantwoordelijk is. Uit de voorbeelden en de toelichting op dit artikel blijkt dat, als de (oorspronkelijke woon)gemeente verantwoordelijk is voor verblijfsjeugdhulp, deze gemeente ook verantwoordelijk is voor de ambulante jeugdhulp (tijdens dat verblijf). Dit zou blijken uit de nieuwe definitie van 'woonplaats' in combinatie met artikelen 2.3 en 2.4 Jeugdwet waar de jeugdhulpplicht van de gemeente is gerelateerd aan de 'woonplaats' van de jeugdige.

Dat naast de verblijfsjeugdhulp ook de eventuele ambulante jeugdhulp voor rekening van de oorspronkelijke woongemeente komt, is niet duidelijk in de wettekst terug te vinden of in de toelichting.

Zou het een oplossing zijn om te stellen dat als artikel 1.1 sub 2 geldt, sub 1 niet geldt, dus door er 'of' tussen te zetten?

Mandaatregeling noodzakelijke randvoorwaarde

In de uitvoeringstoets is terecht de verwachte problematiek gesignaleerd dat een gemeente (financieel) verantwoordelijk is voor een jeugdige die ver weg elders verblijft (op pag. 17). Dit sluit niet aan

bij de uitgangspunten van de Jeugdwet om de zorg dichtbij te organiseren en levert extra administratieve lasten op voor aanbieders. In de uitvoeringstoets wordt gesuggereerd dat een mandaatregeling met onderlinge verrekening een oplossing zou kunnen bieden.

Dat betekent voor bijvoorbeeld een jeugdige onder voogdij, afkomstig uit Groningen en verblijvend in (netwerk)pleegzorg in Maastricht het volgende. De herkomstgemeente is Groningen (formeel en financieel verantwoordelijk). Voogdij en Pleegzorg worden uitgevoerd door aanbieders in de regio Maastricht, die geen contractrelatie hebben met gemeente Groningen. Groningen mandateert Maastricht om deze buiten regionale voogdij en pleegzorg uit te (laten) voeren. Maastricht treedt binnen dat mandaat op als opdrachtgever voor alle jeugdbescherming en jeugdhulp voor die jeugdige. Deze jeugdhulp en jeugdbescherming wordt geleverd conform de contractenafspraken (o.a. tarieven, berichtenverkeer en verantwoording) met Maastricht. De aanbieder en gecertificeerde instellingen die die zorg leveren hebben voor deze jeugdige alleen contact met de gemandateerde gemeente Maastricht. Conform afspraken voor verrekening declareert Maastricht de zorg vervolgens bij Groningen. De jeugdige en/of (pleeg)ouders/verzorgers kunnen hierdoor dichtbij het jeugdhulpverblijf met in dit geval Maastricht overleggen over aanvullende jeugdhulp.

Deze mandaatregeling met onderlinge afspraken tussen gemeenten om te verrekenen zijn noodzakelijk om jeugdhulp dichtbij de jeugdige te organiseren en extra administratieve lasten te voorkomen. Daarom is het noodzakelijk dat ze onderdeel zijn van de wetswijziging: een haakje in de wet om een mandaatregeling uit te werken én onderling te verrekenen.

Opmerkingen n.a.v. ARTIKEL I B toegevoegd artikel 2.7:

- Artikel 2.7a 1: zorginhoudelijk geregeld, maar hoe wordt dit financieel geregeld met het oog op verschillende tarieven en uitvoeringsvarianten?
- Artikel 2.7a 3: Onduidelijk wat er staat. De toelichting is wel helder.

Woonplaatsbepaling volgens BRP

In het hoofdstuk over 'Voorwaarden voor het nieuwe woonplaatsbeginsel' staan twee verschillende definities om te bepalen waar een jeugdige woont als er sprake is van twee mogelijke woonadressen:

- het adres waar de jongere naar redelijke verwachting gedurende een half jaar de meeste malen zal overnachten;
- het adres waar de jongere die komende half jaar naar redelijke verwachting twee derde van de tijd op een adres doorbrengt.

Moet de laatste definitie niet zijn: het adres waar de jongere de komende drie maanden naar redelijke verwachting twee derde van de tijd op een adres doorbrengt?

Zie hiervoor artikel 1.1 onder o van de wet BRP, die de tweede definitie met referteperiode van drie maanden pas in stelling brengt als een referteperiode van een half jaar geen resultaat oplevert.

In de Wet BRP is verder geen aanwijzing te vinden voor de in de toelichting geschreven tekst van 'een half jaar twee derde van de tijd' op een adres doorbrengen. Daar zou de toelichting duidelijker mogen zijn, wanneer dat speelt.

Toegang tot BRP-gegevens

We vragen aandacht voor de wijze waarop voor zorgaanbieder de toegang tot de BRP wordt geregeld en voor voldoende (juridische) waarborgen, zoals:

- Het betreft inzage in persoonsgegevens; op grond waarvan mag zorgaanbieder een BRP-check doen?
- Welke informatie krijgt de zorgaanbieder? Ook voorgaande accommodaties met verblijf (met naam en adresgegevens); zo ja, mag dat?
- Weet een ouder/kind dat de zorgaanbieder inzage heeft in BRP-gegevens; is daar toestemming voor gegeven?
- Is de informatie voldoende beschermd?
- Etc.

Jeugdigen waarvoor geen werkelijk verblijf op het moment van de hulpvraag is?

Helaas zijn er in Nederland nog steeds jeugdigen die nergens zijn ingeschreven en die een zwervend bestaan leiden, zoals bijvoorbeeld geldt voor een deel van de Roma jeugdigen. Het lijkt wellicht zo dat de restbepaling in het wetsvoorstel, de plaats van het werkelijke verblijf van de jeugdige op het moment van de hulpvraag, daarvoor een oplossing biedt. Maar dat is niet zo. Deze jeugdigen komen vaak in verschillende gemeenten tegelijkertijd naar voren met een hulpvraag. Aangezien de ervaring van aanbieders en gecertificeerde instellingen is, dat de meeste gemeenten niet vooraan staan om een probleem op te lossen, maar vaak vooraan staan om aan te geven dat ze niet (meer) verantwoordelijk zijn, is dit een serieus probleem. Met name voor gecertificeerde instellingen die vaak verantwoordelijk zijn of worden gesteld voor dergelijke jongeren voorziet Jeugdzorg Nederland een groot administratief probleem om een gemeente te vinden die de verantwoordelijkheid voor deze jongeren op zich neemt. Binnen de huidige Jeugdwet biedt het gezag van de ouders of het gezag van de instelling (bij een voogdijmaatregel) juist een helder aanknopingspunt om een verantwoordelijke gemeente vast te stellen. Dat verdwijnt met het wetsvoorstel. Een uiteindelijk landelijke verantwoordelijkheid of het gezag als aanknopingspunt voor deze jeugdigen lijkt de enige oplossing. Jeugdzorg Nederland stelt voor om specifiek voor deze situaties met gemeenten die dit betreft te komen tot een oplossing.

In gedwongen kader bepaalt (uiteindelijk) de kinderrechter wat verantwoorde hulp is

In artikel II lid 3 laatste zin is het volgende opgenomen: *“Indien de jeugdhulp pleegzorg van een pleegouder betreft, zorgt de gemeente ervoor dat de pleegzorg wordt voortgezet bij dezelfde pleegouders, tenzij dat niet tot verantwoorde hulp zou leiden.”*

Dit laatste is niet ter bepaling van de gemeente maar (uiteindelijk) aan de kinderrechter als het gaat om het gedwongen kader en aan de pleegzorgaanbieder in het vrijwillig kader (of ook aan de kinderrechter mocht het komen tot een procedure o.g.v. het doorbreken van het blokkaderecht). In de laatste zin zou derhalve vanaf tenzij het volgende moeten staan: *“tenzij door de kinderrechter of pleegzorgaanbieder anders over voortzetting van de plaatsing wordt beslist.”*

Geen termijn van een jaar in geval van pleegzorg

In Artikel II is onder lid 1 opgenomen dat bij inwerkingtreding van deze wet de getroffen voorzieningen voor de toegewezen periode blijven gelden doch ten hoogste tot een jaar na inwerkingtreding van deze wet. In lid 2 is opgenomen dat de periode van een jaar niet voor pleegzorg geldt.

Het is de vraag of hierdoor voldoende duidelijk is dat er geen maximumtermijn geldt. In de eerdere overgangsbepaling uit de Jeugdwet (10.3) stond het anders geformuleerd, namelijk:

In afwijking van het tweede lid geldt ingeval sprake is van een indicatiebesluit waarin is vastgesteld dat de jeugdige aangewezen is op pleegzorg, geen einddatum voor de rechten en verplichtingen die verbonden zijn aan dit besluit jegens het college.

De toelichting op de wet is duidelijk.

Jeugdhulp met en jeugdhulp zonder verblijf

In de memorie van toelichting is opgenomen dat van jeugdhulp zonder verblijf sprake is als de jeugdige thuis verblijft, in eigen gezin. Bij jeugdhulp met verblijf wordt aangegeven dat de jeugdige formeel elders verblijft, niet zijnde thuis in het eigen gezin. Het is duidelijker om ook bij jeugdhulp zonder verblijf toe te voegen dat het om de formele situatie gaat. De jeugdige slaapt in ieder geval *formeel* thuis. Het kan zijn dat de jeugdige bij opa of oma slaapt of bij iemand anders, echter dit is dan niet formeel zo geregeld. Zoals dat ook in het informatieprotocol beleidsinformatie Jeugd is opgenomen.

Ook verblijf in logeerhuizen, alleen tijdens weekenden of juist door de week, valt onder jeugdhulp met verblijf, evenals weekendpleegzorg. Het gaat om alle vormen van verblijf die onder de Jeugdwet vallen. Dit is in de memorie van toelichting terecht toegevoegd. De kanttekening dat het geen consequenties heeft voor de wijziging van het woonplaatsbeginsel in de zin van wijziging BRP ontbreekt echter. Daar wordt ook later in de tekst niet op teruggekomen.

Prikkel voor afschaling zorg en zorg in de buurt niet altijd gewenst

In de memorie van toelichting is gesteld dat het wetsvoorstel de gemeente prikkelt om voor afschaling zorg te dragen en de zorg in de buurt te organiseren. Dit is over het algemeen goed voor de jeugdige en voor het sociaal netwerk. In de praktijk zijn er zaken die hier haaks op staan. Bij pleegzorg wordt juist in het netwerk van de cliënt naar een veilige plaats gezocht, waar de cliënt zich zoveel mogelijk thuis voelt. Dit is in veel gevallen niet in de buurt van de oorspronkelijke woonplaats, maar biedt wel het beste perspectief voor de cliënt. Verder kan het in verband met de borging van de veiligheid soms noodzakelijk zijn om de cliënt in een andere omgeving onder te brengen. Kortom op hoofdlijnen wordt de wens voor afschalen en zorg in de buurt ondersteund. Echter, er kan sprake zijn van inhoudelijke redenen om hiervan af te wijken, waarmee recht wordt gedaan aan de behoefte van de cliënt. Het verdient aanbeveling om daar ook in het wetsvoorstel aandacht aan te besteden.

Opmerkingen n.a.v. de Artikelsgewijze toelichting:

- Artikel I, onderdeel A, subonderdeel 2, bovenaan nieuwe pagina: bij aaneensluitende vormen van verblijf blijft de oorspronkelijke gemeente verantwoordelijk. Wat als er verschillende vormen elkaar opvolgen maar niet aaneensluitend?
- Tweede alinea boven toelichting subonderdeel 3: “Daarom is de bekostigingsplicht beperkt tot die hulp een maatregelen” moet aan of en zijn.
- Artikel I, onderdeel B eerste lid, alinea “omdat hoofdregel ...” een-na-laatste zin: het gaat hier om toewijzing via huisartsenroute. Dat is correct. Wat wordt in deze context met de instemming van de gemeente bedoeld? Gaat het er hier om dat huisarts verwijst, zorgaanbieder een verzoek om toewijzing (VoT) stuurt en dat de instemming de bevestiging van gemeente via een toewijzingsbericht is? Dat zodra zorgaanbieder VoT heeft gestuurd die zorg geleverd moet worden?
- Alinea “opgemerkt wordt ...” betreffende voortzetting jeugdhulp bij een gemeente die te ver weg ligt om de ingezette jeugdhulp te leveren. De “nieuwe” gemeente moet verplicht worden soortgelijke jeugdhulp te leveren.
- Artikel I, onderdeel C. Iets wettelijks m.b.t. overgangsrecht kan wel noodzakelijk zijn bij contracten die niet worden verlengd of spelen bij overgang van dbc. De cliënt heeft recht op zorg ongeacht de andere afspraken tussen gemeente en zorgaanbieder.
- Tenslotte: Heeft deze opmerking betrekking op overgangsrecht uit transformatietijd? Betreft dit alleen verblijfssituaties of ook niet-verblijf? Ondanks dat het om een kleine groep zou gaan, lijkt recht op voortzetting van een ingezette voorziening wel gerechtvaardigd.

Ad B) Kanttekeningen en randvoorwaarden voor de invoering

Forse investering verwacht voor invoering

Als deze regeling per 1 januari 2019 in werking treedt, vraagt dit eenmalig een forse investering van zowel gemeenten, zorgaanbieders als gecertificeerde instellingen om administratieve wijzigingen door te voeren. Het is belangrijk om daar tijdig op in te spelen en dit proces optimaal te faciliteren.

Met name voor de instellingen die veel cliënten in verblijf hebben die al diverse andere plaatsingen achter de rug hebben, bestaat het risico dat het heel veel tijd (van aanbieders) kost om de juiste informatie uit het dossier te halen. Dat wringt vooral in een tijd waar ieder jaar tegen lagere tarieven door aanbieders moet worden gewerkt. Een fair tarief en het écht verminderen van de administratieve lasten is een thema dat hoogst urgent blijft.

Pragmatische uitvoerbare afspraken noodzakelijk bij onvoldoende juiste gegevens

Daarnaast is het de vraag of de volledige juiste gegevens van langdurige verblijfscliënten beschikbaar zijn. Het is van belang dat bij de invoering en voorbereiding van het nieuwe woonplaatsbeginsel pragmatische uitvoerbare afspraken worden gemaakt over de wijze waarop hiermee wordt omgegaan. Het mag niet zo zijn dat met de invoering van het woonplaatsbeginsel deze groep cliënten samen met de aanbieders en gecertificeerde instellingen die hen jeugdzorg verlenen van het kastje naar de muur worden gestuurd. Dat zou opnieuw leiden tot liquiditeitsproblemen bij aanbieders, omdat juist deze cliënten hoge kosten met zich meebrengen. Of als er uiteindelijk wel een gemeente bereid gevonden wordt om de verantwoordelijkheid op zich te nemen, is er in ieder geval het risico op onaantoonbare toename van administratieve lasten. Daarom zijn pragmatische uitvoerbare afspraken hiervoor noodzakelijk.

Doordat er veel aanbieders zijn die met meerdere gemeenten een contract hebben, is het van belang dat dergelijke pragmatische uitvoerbare afspraken op *landelijk niveau* worden gemaakt. Anders hebben de aanbieders die voor meerdere gemeenten en regio's werken de onmogelijke taak om, naast de administratieve lasten die sowieso gestegen zijn door de decentralisatie, ook deze extra administratieve lasten op te vangen in hun organisatie. Uiteindelijk zal er een gemeente verantwoordelijk moeten zijn. Om administratieve lasten en liquiditeitsproblemen te voorkomen zijn landelijke, pragmatische uitvoerbare afspraken noodzakelijk ook als de juiste gegevens ontbreken voor bepaling van de verantwoordelijke gemeente. Een mogelijkheid hiervoor is, dat de gemeente die op 31 december 2018 verantwoordelijk is, bij ontbreken van de juiste informatie om een nieuwe verantwoordelijke gemeente vast te stellen, verantwoordelijk blijft.

Het doel is een nieuwe toewijzing op 1 januari 2019

Het wetsvoorstel zal met name voor aanbieders en gecertificeerde instellingen die jeugdzorg bieden aan jeugdigen die op 31 december 2018 langdurig uit huis geplaatst zijn, leiden tot een grote verschuiving van verantwoordelijke gemeenten. Het wetsvoorstel moet voldoende aanknopingspunten bieden om de verantwoordelijke gemeente vast te stellen voor zowel jeugdigen die al in zorg zijn op 31 december 2018 als jeugdigen die daarna in zorg stromen. Dit is echter onvoldoende. Als er een nieuwe gemeente verantwoordelijk is, betekent dat nog niet dat een aanbieder of een gecertificeerde instelling een declaratie of facturatie kan verzenden. Daarvoor is een toewijzing van de nieuwe verantwoordelijke gemeente noodzakelijk.

De landelijke uitvoeringsafspraken zullen moeten leiden tot een toewijzingsbericht van de nieuwe verantwoordelijke gemeente op 1 januari 2019, zodat aanbieders en gecertificeerde instellingen eind januari 2019 facturaties en declaraties kunnen verzenden om liquiditeitsproblemen te voorkomen.

Als een aanbieder of een gecertificeerde instelling reeds een contract heeft met de nieuwe verantwoordelijke gemeente of regio voor de betreffende zorgvorm, dan kan het berichtenverkeer conform dat contract worden uitgevoerd. Echter, een verschuiving van de verantwoordelijke gemeente naar een gemeente buiten de regio betekent waarschijnlijk dat er geen bestaand contract is waarop kan worden teruggefallen.

In het wetsvoorstel is opgenomen dat als de verantwoordelijke gemeente wijzigt door het wetsvoorstel de getroffen voorzieningen voor de jeugdige voor de toegewezen periode blijven gelden, doch ten hoogste tot een jaar na de inwerkingtreding van deze wet. Dat biedt voldoende juridische aanknopingspunten. Echter, voor de invoering van de wet zullen hiervoor concrete landelijke uitvoeringsafspraken moeten worden gemaakt. Bijvoorbeeld dat de nieuwe verantwoordelijke gemeente dezelfde toewijzing met dezelfde productcodes en tarieven verstuurt naar aanbieder en/of gecertificeerde instelling.

Adequate financiële overgangsregeling noodzakelijk

Een adequate financiële overgangsregeling voor de verschuiving van het jeugdzorgbudget tussen gemeenten zal de acceptatie van pragmatische uitvoerbare afspraken bevorderen. Wij verzoeken de Minister zorg te dragen voor een adequate financiële overgangsregeling. Mede omdat de aanpassing van het woonplaatsbeginsel waarschijnlijk zal leiden tot verschuiving van kosten tussen gemeenten. Een adequate financiële overgangsregeling helpt bij een soepele overgang en bij het maken van pragmatische uitvoerbare afspraken voor verblijfscliënten waarvoor onvoldoende juiste gegevens beschikbaar zijn.

Ook landelijke afspraken bij wijziging en verhuizing

In het kader van de Jeugdwet en de uitvoering van het woonplaatsbeginsel is in 2015 landelijk afgesproken dat gemeenten verantwoordelijk zijn voor de vaststelling van het woonplaatsbeginsel. Aanbieders hebben in de afgelopen periode echter veelvuldig ervaren dat gemeenten bij een verhuizing alleen doorgegeven dat ze niet meer verantwoordelijk zijn en de toewijzing intrekken. De opvolging daarvan, namelijk het 'zoeken en vinden' van een nieuwe verantwoordelijke gemeente wordt vervolgens volledig aan de aanbieder overgelaten. Dat levert niet alleen financieringsproblematiek op, maar ook een ongewenste toename van administratieve lasten.

Zo is het bepalen/uitzoeken van de nieuwe woonplaats één aspect, maar het bevestigen van de afspraken hierover met de nieuwe gemeente kan een veel ingewikkelder aspect zijn. Mogelijk moeten er contacten worden gelegd met gemeenten waarmee nu geen contacten zijn, gemeenten gaan wel betalen voor de zorg maar deze zal volgens de systematiek van de gemeenten afgerekend moeten worden. Dit vergt aanpassingen in systemen bij zorgaanbieders, maar ook opnieuw sturen van berichten. Ten aanzien van de uitvoering vergt dit dus een goed begeleid proces.

Goede voorbeelden van gemeenten die hun rol overeenkomstig de afspraken uitvoeren zijn er overigens ook.

Wij ondersteunen daarom het voorstel om de overgangstermijn van één jaar expliciet in de wet op te nemen voor zowel verhuizing als wijzigingen als gevolg van de invoering van de nieuwe wet. Echter concrete éénduidige uitvoeringsafspraken over de toepassing hiervan in bijvoorbeeld het berichtenverkeer zijn daarnaast ook noodzakelijk in het voorbereidingstraject voor de invoering.

Gemeentelijke woonplaatstool ook beschikbaar voor aanbieders en gecertificeerde instellingen

In de uitvoeringstoets is aangegeven dat het aanpassen van de GGK-woonplaatstool een randvoorwaarde is voor de aanpassing van het woonplaatsbeginsel. Het voornemen om de gemeentelijke

woonplaatstool niet alleen aan te passen aan het nieuwe wetsvoorstel, maar ook beschikbaar te maken voor aanbieders en gecertificeerde instellingen, zal een belangrijk hulpmiddel zijn voor aanbieders en gecertificeerde instellingen om de verantwoordelijke gemeente vast te stellen.

Vanuit de VNG is in relatie tot het BRP aangegeven dat het mogelijk is in het BRP om een adres te oormerken als een adres in verband met verblijf in een zorginstelling. Daarmee is alle informatie in het BRP beschikbaar om de verantwoordelijke gemeente vast te stellen (voor jeugdigen die een BSN hebben en ingeschreven zijn in Nederland). Namelijk het adres van de jeugdige in het BRP, de geschiedenis ervan en het oormerk of een (voorgaand) adres is gewijzigd in verband met verblijf in een instelling voor jeugdzorg, WMO of justitie (zoals bedoeld in artikel 1.1 lid 2). Omdat gemeenten ook de bevoegdheden hebben om het BRP te wijzigen als dat nodig is, lijkt het haalbaar, realistisch en eenvoudig om af te spreken dat de uitkomst van de woonplaatstool leidend is om de verantwoordelijke gemeente vast te stellen. Immers als het niet juist is, kunnen gemeenten alsnog zorgdragen voor een juiste registratie, waardoor alsnog de juiste gemeente verantwoordelijk wordt. Om ongewenste stijging van administratieve lasten te voorkomen is het wel van belang dat de verantwoordelijke gemeente niet met terugwerkende kracht kan worden aangepast. Wellicht ten overvloede: het is daarvoor wel noodzakelijk dat aanbieders en gecertificeerde instellingen ook direct toegang krijgen tot de GGK-woonplaatstool en dat ook informatie over het verleden wordt getoond of opvraagbaar is. Dit is een belangrijke randvoorwaarde voor de invoering van dit wetsvoorstel. Duidelijkheid over de juridische grondslag voor toegang tot deze informatie voor aanbieders is nodig zie ook de vragen op pagina 2 e.v.

Geen registratie in BRP en dus geen verantwoordelijke gemeente uit de woonplaatstool

Als een jeugdige niet in het BRP is geregistreerd of geen BSN heeft, zal er geen verantwoordelijke gemeente beschikbaar komen c.q. kunnen worden opgevraagd via de woonplaatstool. Het is een reëel risico voor aanbieders dat de gemeente die onder de huidige jeugdwet verantwoordelijk is, de financiering stopt omdat ze volgens het nieuwe woonplaatsbeginsel niet verantwoordelijk zijn. In het wetsvoorstel is in artikel 1.1 lid 3 opgenomen dat als de woonplaats niet kan worden vastgesteld, dan wel buiten Nederland is: de plaats van het werkelijke verblijf van de jeugdige op het moment van de hulpvraag, leidend is. Dit biedt geen soelaas voor jeugdigen die op 31 december 2018 reeds in zorg zijn. Voor deze cliënten is een restbepaling van belang waaruit blijkt dat de gemeente die op 31 december 2018 verantwoordelijk is, verantwoordelijk blijft in 2019 en verder indien van toepassing.

Toevoegen voorbeelden

Onderstaand beschrijven wij een situatie die wat ons betreft ook mag worden opgenomen in de bijlage met voorbeelden:

- De situatie dat een kind blijvend bij een pleeggezin wordt geplaatst. Bijv. het kind is 4 jaar en pleegouders nemen de verantwoordelijkheid op zich tot het 18^e jaar pleegouder te zijn. Kind was afkomstig uit gemeente A, pleeggezin woont in gemeente B. Als het kind op het 12^e jaar jeugdhulp nodig heeft, dan blijft gemeente A verantwoordelijk. De zorg wordt toegewezen door gemeente B, gemeente A betaalt. Accepteert gemeente A dit?
- Als pleeggezin ook in gemeente A woont tijdens het plaatsen van het 4-jarige kind in het pleeggezin dan betaalt gemeente A. Op het 11^e jaar verhuist het pleeggezin naar gemeente B. Pleeggezin schrijft zich in gemeente B. Gemeente A blijft betalen voor de pleegzorg. Het pleegkind heeft vervolgens jeugdhulp nodig (de verhuizing van platteland naar stad leidt tot verslavingsproblematiek bij jeugdige), gemeente A betaalt voor die jeugdhulp. En voor het eigen kind van het gezin dat ook jeugdhulp nodig heeft, betaalt gemeente B.